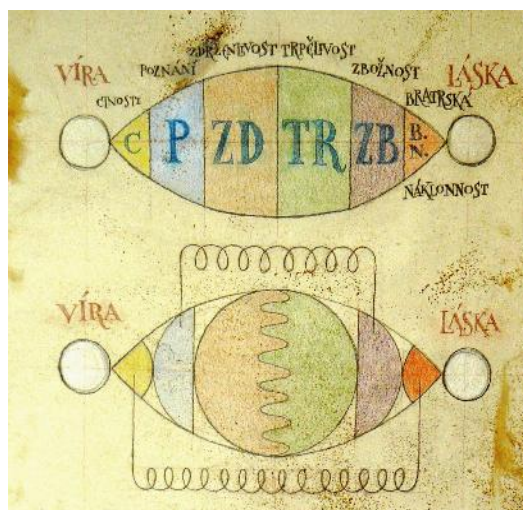

BRATRSKÁ NÁKLONNOST 7) ZBOŽNOST - INDUKCE

Některým křesťanům se nelíbí ta koncepce putování pro 2P1 5-7. Říkají, že se to tak nedá brát, že už to všechno mají v Kristu, od chvíle, kdy ho přijali a hotovo. Je pro ně nepříjemné si představovat, že ještě nejsou hotovi, že ještě něco musí přidávat ke své víře, jakoby to znamenalo, že ještě nejsou spaseni, nebo že ještě nemají Krista. Mě zase děsí opačná představa, začít si myslet, že už jsem hotov a už nemusím nic budovat. Kdo z lidí má v nitru i v ústech takovou čistotu, že zavolá na mrtvolu a ona vstane? Takový by si snad mohl troufnout myslet, že už je jako Ježíš, ale právě takoví si to většinou myslí nejméně. Bylo by však opravdu chybou, brát celou sestavu 2P1 5-7 „školometsky“ jako učební osnovu, nebo lekce pro nějaký kurz. Ty jednotlivé věci se postupně nabalují kvůli hříchu a kvůli dalším a dalším nedokonalostem, které se postupně vyplavují z našeho nitra. Je to proces na celý život a mám za to, že v určitém smyslu bude proměna k dokonalosti pokračovat i po smrti. Každý, kdo přichází do církve, se od samého začátku v kázání i v Bibli setkává spolu s křesťanskými ctnostmi i s novým poznáním, také se zbožností i s bratrskou náklonností, ale spíše nahodile. Jak se potom vypořádat s tím, že někdo je dál a někdo je teprv na začátku? Co když se v církvi káže o tom, jak skončit se svým výkonem, aby Ježíš mohl začít jednat, podle Gal 2,20: (Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus) a přijde tam úplný nováček? Myslím, že je to práce pro Ducha svatého, který každému odkrývá Písmo tak, jak je schopen vnímat. Zvolil jsem podobenství indukce, která vyvolá reakci v méně náročné oblasti víry. Indukce, pokud se nepletu, je vyvolání elektrického proudu ve vodiči (cívce) změnou magnetického pole (např. pohybem magnetu). Tedy pokud se káže náročné slovo o bratrské náklonnosti, slabší ve víře slyší nefalšovanou řeč Ducha svatého, který mu to indukci překládá do slov o morálních ctnostech křesťanů a jde obohacen domů. Pokud se káže fundované slovo o zbožnosti, nováček to přijímá jako druh poznání o Kristu a má z toho také svůj užitek. Pokud je kázané slovo opravdu z Ducha svatého bez příměsi lidského moralizování, nebo ideologie, má vždy takové slovo tento multidimenzionální (mnohorozměrný) charakter a Duch svatý si ho může u každého použít individuálně a indukci přeložit do různých úrovní zbudování ve víře. Není proto třeba odlišovat duchovní úroveň posluchačů. Gal 2,20 není v Bibli od včerejška a vím, že jsem ho vírou přijímal a aplikoval na sebe od samotného začátku, i když jsem si nemohl ještě uvědomovat jeho skutečnou hloubku a význam. Abychom došli k takové zbožnosti, je třeba projít nějakým procesem a ten názorně zobrazuje Petrovo Slovo v 2P1 5-7. Jsem přesvědčen, že tu procesualitu nelze přeskočit. Mít takovou víru už na začátku, abych se např. přestal snažit nepít a přitom se nenapil, si nedovedu představit. To, že se jedná o proces také neznamená, že se s jednotlivými atributy nemůžeme seznamovat na přeskáčku, ale znamená to, že je máme v tomto pořadí postupně proměňovat do podoby Krista. Ježíš je všemi duchovními věcmi, jak objevil Watchman Nee. Ty věci máme přidat ke své víře. Čemu jsme tedy uvěřili? Tomu, že Ježíš vstal z mrtvých a je teď naším osobním Spasitelem, tedy že **Ježíš je naším spasením**. To je první duchovní věc. K té máme stejnou vírou připojit, že Ježíš je také náš **ctností**, že Ježíš je naším **poznáním**, že je náš **zdrženlivostí a trpělivostí**, také náš **zbožností i bratrskou náklonností** a nakonec i náš **láskou**. To všechno je osoba a tou osobou je Kristus. Když to takto vidíme, zjistíme, že je to proces, který nelze libovolně přeskakovat. Pokud nejsme proměněni v přirozených věcech, nemůžeme v plnosti vstoupit do těch nadpřiroze-

ných. Duchovní náročnost jednotlivých atributů má gradující tendenci a směřuje k dokonalosti v Kristu vyjádřené následujícím veršem:

Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. (2. Petrova 1,8)

Jediným důvodem celého tohoto procesu je **ovoce**, tedy shromažďovat s Kristem a to můžeme jenom tehdy, když se proměníme (necháme proměnit) z pozemšťana v nebešťana. Celá 2P1 5-7 je tedy proces **proměny**. Výměna ducha proběhla naráz, proměna celého člověka je proces ne málo podobný proměně housenky v motýla. Je to svým způsobem zázrak, který je plně dílem Božím a sami z vlastních sil si ho způsobit nemůžeme. Říká se, že máme zemřít sami sobě, svému já. Potíž je v tom, že si často nerozumíme a každý si pod tím představuje něco trochu jiného. Pokud své já ztotožním s chtěním být jako Kristus, proč bych mu ještě umíral? Jestliže má zemřít „starý člověk v nás“, proč bych s ním ještě spojoval své já, když jsem uvěřil?

Jestliže však moje lež vyzdvihla Boží pravdu k jeho slávě, proč mám být ještě souzen jako hříšník? (Římanům 3,7)

Čemu vlastně umírá housenka?

Představme si takový příběh housenky, jako bajku. Housenka celý život žrala suchou trávu, sem tam nějaký tvrdý a hořký lopuch, nebo jiný plevel, až najednou přileze k velkému lánu krásného šťavnatého a sladkého zelí. Učiněný housenčí ráj. V tom ale přiletí housenčí anděl v podobě motýla, zatroubí na polnici a zavelí: „Zakuklit!“ Co teď? Protože housenka nemá svobodnou vůli, nereaguje jinak než instinktivně, ztratí o zelí zájem a zakuklí se. Jak je to ale s námi? Kdyby housenka měla žádost očí jako člověk, mohla by namítat. „Ne Pane, ještě né! Teď, když jsem konečně našla tak krásné zelí, ještě chvíli počkej, ať alespoň ochutnám.“ Může se stát že promarní svůj čas a zůstane bez proměny. Pak ovšem nikdy nebude létat, nikdy se nenapije sladkého nektaru z květů a nikdy už nemůže mít mladá housenčata. Zůstane se svým lánem zelí, přežere se, ztloustne, že se nebude moci hýbat, pak praskne a nic. „**Kdo nalezne svůj život, ztratí jej, kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.**“

(Matouš 10,39)

Čemu tedy umírá housenka? Umírá spíše tomu lánu zelí, než sama sobě. Zvířata nemohou hřešit mimo jiné proto, že nemají imaginaci – představivost. To je právě to, co Satan zneužil, když svedl člověka a nalákal ho na zakázané ovoce. Imaginace sama o sobě není hřích, je to dar od Boha a je potřebná k tvořivé práci, ale Hřích způsobil, že jsme si zvykli umisťovat svůj život do svých představ. Hřích způsobil dvě věci, jednak to, že jsme ztratili pocit bezpečí, které vládlo v ráji a jednak to, že jsme si své bezpečí začli instinktivně, ale mylně umisťovat do svých představ a do věcí, které máme před očima. Dobře si vzpomínám na pocity z dětství, které ač byly ještě téměř nevinné, už dobře ilustrovaly tento mechanismus. Dlouhou dobu jsem jako dítě neznal chuť ananasu. Věděl jsem jak vypadá, ale neznal jsem jeho chuť. Líbily se mi filmy o námořnících a o dalekých krajích (Děti kapitána Granta apod.) a toužil jsem žít v tropech u moře, kde je celý rok léto a jezdí se jen na lodích. Myslel jsem si, že s chutí ananasu si to lépe prožiju. Uvěřil jsem tomu, že když ho sním, tak něco zvlím. Dříve to nebylo jako teď, nebyly ani ananasové kompoty, ani džusy a když se někde objevil natur, stál víc než stovku a to byl velký přepych. Vzpomínám si živě, jak jsem do ananasu, který jsem nemohl mít, umisťoval svojí spokojenost a pocit bezpečí. Když jsem ho pak po několika letech konečně ochutnal, byl jsem spíše zklamáný a vůbec jsem si to neužil.

Představivost mne ale neopustila. Jednou mi máma udělala k narozeninám překvapení. Předložila mi celé kuře bez chleba. Vzala si totiž k srdci to, že jsem jednou poněkud neuváženě vyjádřil touhu zažít takovou „vopravdickou středověkou žranici“, jako na těch obrazech od Brueghela, kde jedli maso bez chleba a kosti házeli za hlavu. Řekl jsem tenkrát, že bych si také přál zažít situaci, abych mohl sníst celé kuře

plnou pusou a bez chleba. Bylo mi velmi trapně, mámě jsem nechtěl zkazit radost a tak jsem se snažil to kuře sníst, ale házení kostí za hlavu se nekonalo. Z dnešního pohledu bych řekl, velmi nepožehnané. Myslím, že se mne už tenkrát tajně dotkl Duch svatý, ale negativním způsobem, jakoby řekl: „Tak tomuhle já nežehnám.“ Pomohlo to jen k tomu, že jsem si více začal vážit chleba, maso totiž bez něho vůbec není dobré. K obrácení to však nepomohlo, nakonec mne moje touha více prožívat své představy přivedla k marihuaně a závislosti na alkoholu. To, co se může zdát na počátku jako neviné dětské hledání ztraceného ráje (věčné léto v dalekých krajích), neboť absenci čehosi ztraceného zakoušíme všichni už od narození, se postupně mění v žádost očí a těla, v ulpívání na světě a na tom, co máme před očima. Když se tedy říká, že máme zemřít sami sobě, svému já, rozumím tomu tak, že máme zemřít všem svým žádostem těla, očí i mysli, všemu, co způsobuje ulpívání na světských věcech, především na penězích, ale i na moci a prosazování sebe na úkor druhých. To je to, co se pak stává překážkou k obrácení. Proto Ježíš řekl, že podstatou hříchu je, když odmítáme jeho, jsme potom ve stejné situaci jako ta pošetilá housenka, která odmítla poslechnout hlas polnice housenčího anděla, odmítla se zakuklit a šla dál za svým zelím:

Hřích je v tom, že ve mne nevěří.

(Jan 16,9)

Hřích není ani tak v těch věcech ve světě, ale v tom, že ulpívání na nich nám zabrání obrátit se ke Kristu a uvěřit v něho, neboť právě on je tím naším „zmotýlovatěním“.

Od Krista nás může odvést i zdánlivě velmi požehnaná věc: podnikání, ekologie, umění, sport, dokonce i láska k bližním, nebo k vlastní rodině. Do všech těch věcí můžeme Krista pozvat a řídit se pak jeho vedením a naučit se na nich nelpět. Bez něho se však mohou stát tím, čím se stal lán zelí pro pošetilou housenku, falešným rájem. Skutečným housenčím rájem je totiž nádherný, otevřený, všemi barvami hýřící a voňavý květ, plný sladkého nektaru. To je předobraz Božího království. Housenka však do něj nemůže přijít ve své přirozené podobě, musí projít proměnou. Udivuje mne, jak je Boží Slovo – kód života dokonale ilustrováno přírodou. Stejně kvalitativní rozdíl je mezi pozemšťanem Adamem v ráji a nebešťanem Kristem. Adam se také měl proměnit, ale hříchem ztratil tu možnost proměny a spolu s ním i celé lidstvo. V Ježíši Kristu je nám ta možnost nabídnuta zpět.